

Hồi 14

Hầm Khủng Bố

êm càng khuya càng tĩnh lặng, gió thổi tiêu hồn.

Trong tiếng gió có tiếng leng keng không ngừng, nghe rõ mồn một, giống như lúc huyết nô bay vào, mang theo tiếng chuông quái dị đó.

Đây lại không phải là tiếng chuông, chỉ là tiếng thiết mã treo trước cửa hưởng động trong gió.

Tiếng rền rĩ đã dừng, cả một đại sảnh rộng lớn, chỉ có bốn người bọn họ còn sống.

Mục quang Thường Tiểu quay lại nhìn lên mặt Lý đại nương, lại hét:

- Ai ?

Lý đại nương không để ý đến ý, chăm chú nhìn Huyết Nô:

- Ta đem bí mật huyết anh vũ nói cho Thường đại nhân biết, người thấy có được không ?

Sắc mặt Huyết Nô chợt biến đổi, la lên:

- Không được !

Người không chịu đáp ứng không lẽ lại là nàng ?

Thường Tiểu nhìn sang Huyết Nô, điềm đạm hỏi:

- Là người không đáp ứng ?

Huyết Nô đáp:

- Đúng vậy.

Thường Tiểu thốt:

- Cho dù người không chịu đáp ứng, chỉ cần mẫu thân người đáp ứng, người xem chừng không còn biện pháp gì.

Huyết Nô cười lạnh:

- Bà ta nếu dám nói cho người biết bí mật đó, ước định giữa bọn ta và bà ta coi như hoàn trả.

Thường Tiểu truy hỏi:

- Hoàn trả là sao ?

Huyết Nô đáp:

- Bọn ta liền có thể khai thủ, dùng bất cứ phương pháp nào bọn ta thích dùng để xử lý chuyện này.

Nàng lại cười lạnh một tiếng:

- Chuyện nếu đã không còn là bí mật, còn phải dẫn đo gì nữa ?

Thường Tiểu hỏi:

- Bọn người một mực đang lo lắng chuyện gì ?

Huyết Nô không nói tiếng nào.

Thường Tiểu lại hỏi:

- Nếu quả bà ta nói ra bí mật cho ta biết, bọn người chuẩn bị đối phó với bà ta ra sao ?

Huyết Nô không nói tiếng nào.

Thường Tiểu không để ý, lại hỏi:

- Bà ta nếu nói cho ta biết, sau khi ta biết được bí mật, bọn người có phải cũng muốn giải quyết cả ta ?

Huyết Nô chung quy mở miệng:

- Phải !

Thường Tiểu cười hỏi:

- Bọn người có bản lãnh đó sao ?

Huyết Nô cười lạnh:

- Cho dù bọn ta không có bản lãnh đó, để cho người đào thoát khỏi Bình An trấn này, bỏ người lại đây, tin rằng luôn có thể.

Nàng nhìn chăm chăm lên mặt Lý đại nương, thốt:

- Đối phó không được Thường Tiểu, không có nghĩa là không đối phó người được !

Lý đại nương không đáp.

Bà ta không ngờ còn cười được.

Thường Tiểu tịnh không di động mục quang, nhìn Huyết Nô chăm chăm, lại hỏi:

- “Bọn ta” trong miệng của người, bao gồm những người nào ?

Huyết Nô không đáp lời, cười lạnh.

Thường Tiểu hỏi tiếp:

- Giữa bọn người cùng Lý đại nương có ước định gì ?

Huyết Nô ngậm miệng.

Thường Tiểu nhìn Huyết Nô từ đầu đến chân, lại nhìn Vương Phong:

- Xem ra ta khó mà hỏi người ở đây.

Y cười một tiếng, mục quang lại nhìn lên mặt Lý đại nương, thốt:

- Bên người lại không thành vấn đề.

Lý đại nương vẫn còn cười.

Bà ta không nhìn Thường Tiểu, nhìn Huyết Nô cười nói:

- Ta nếu rơi vào tay y, bí mật đó thập phần không thể giữ kín, bí mật một khi phải tiết lộ, không chỉ là ước định đó, nhất thiết chuyện gì cũng đều hoàn trả, y cho dù không giết ta, sống cũng không có nghĩa gì.

Huyết Nô lạnh lùng “hừm” một tiếng:

- Ta biết người là người ra sao.

Lý đại nương liếc nhìn Vương Phong, lại nói với Huyết Nô:

- Người dám chịu chết để bảo vệ người nhất định có thể bảo vệ an toàn cho người, lại vì tất vì người mà giết y, chỉ bằng vào một mình người, cho dù những huyết nô khác kịp thời đến đây, có thể giữ người ở lại không vẫn còn là một vấn đề.

Bà ta từ từ nói tiếp:

- Nếu người bị dẫn đi bí mật tẩu thoát, người dù có sống cũng đều không còn ý nghĩa gì nữa.

Sắc mặt Huyết Nô bất giác tái nhợt.

Giọng nói của Lý đại nương càng từ từ hơn:

- Đến lúc đó không chỉ Ma Vương, huyết anh vũ cùng đám nô tài của hắn lẫn thập vạn thần ma chỉ sợ cũng thoát không khỏi mối quan hệ này.

Sắc mặt Huyết Nô càng tái nhợt, gần hỏi:

- Người muốn gì ?

Lý đại nương đáp:

- Chỉ cần có người giúp ta ngăn chặn Thường Tiểu lúc này, ta sẽ có cơ hội thoát thân ...

Hai chữ “lúc này” vừa ra khỏi miệng, Huyết Nô đã hiểu ý, Lý đại nương đằng sau vẫn còn nói tiếp, người của nàng đã bộc phát, tả hữu chưởng song phi, trái nhắm yết hầu, phải nhắm giữa ngực.

Thường Tiểu cũng hiểu ý, lại nghĩ không ra Lý đại nương còn chưa dứt lời, Huyết Nô đã xuất thủ.

Y vốn đã quyết định, chỉ đợi Lý đại nương nói dứt lời, liền phóng qua bắt Lý đại nương, Huyết Nô lúc đó đột nhiên xuất thủ, lập tức làm loạn ý định của y.

Tâm y tuy chưa loạn, thể tuy chưa loạn, đã không thể bay về phía Lý đại nương.
Huyết Nô đã chặn trước mặt y.

Đây chính là một cơ hội tốt.

Lý đại nương đương nhiên biết nắm lấy cơ hội, vừa nói tới hai tiếng “thoát thân”, người của bà đã như một mũi tên tà tà bay đi.

Thường Tiểu vừa thoáng thấy, vội hét lớn:

- Đi đâu !

Song thủ nhất tề huy động, phải đỡ trái đón, đánh văng hai chưởng của Huyết Nô, thân vừa xoay một cái, muốn bay qua khỏi người Huyết Nô, mắt lại thấy một bóng đen lóe lên, song cước của Huyết Nô đã đá tới.

Song cước đó hung mãnh vô cùng, nhắm đá vào chỗ yếu hại trên người Thường Tiểu.

Thường Tiểu “hừ” một tiếng, xoay nửa vòng, tránh khỏi một cước đó.

Cước của Huyết Nô vừa lạc trên không, tay lại đã đến, hai ngón tay chìa ra, móc về phía đôi mắt Thường Tiểu.

Nàng xem chừng rất thích móc mắt người ta, một chiêu đó sử dụng đặc biệt linh hoạt.

Thường Tiểu nhíu mày, rùn thân thoái bộ, vừa lui ba thước, “rẻng” một tiếng, kiếm đã ở trong tay, lưỡi kiếm uốn éo như độc xà, đâm về phía yết hầu Huyết Nô.

Phản ứng của Huyết Nô vẫn còn mẫn tiệp, nghiêng người tránh độc kiếm của Thường Tiểu, thân hình lại không chịu nhượng khai, vẫn ngã về phía trước.

Song thủ của nàng đã cầm một đôi đoản kiếm.

Đoản kiếm dài không quá một thước, lưỡi kiếm lóe ngời như sương tuyết.

Hàn khí tụ trong ánh chớp, kiếm đã nằm trong tay, phảng phất đã giấu trong ngực nàng.

Thân nàng nhẹ nhàng như con yến tử bay lên, phảng phất đã biến thành một thanh kiếm, một mũi tên.

Tên đã rời khỏi dây, phi kiếm.

Nàng cơ hồ giờ cổ cho độc kiếm của Thường Tiểu đâm vào.

Cổ tay Thường Tiểu lắc một cái có thể giết nàng, nàng biết vậy, tịnh không phải là không để ý, bởi vì trong lúc đó, đoản kiếm của nàng cũng đâm vào chỗ yếu hại trên mình Thường Tiểu.

Từ lúc nào nàng đã học tác phong liều mạng của Vương Phong, biến thành một nữ

nhân không sợ chết ?

Nàng tịnh không bị trúng “Yếu mệnh diêm vương châm”, cũng không uống qua độc dược tất chết, còn có thể sống trên năm sáu chục năm nữa có lẽ không phải là một chuyện khó khăn, nàng lại tự tiện liều mạng như vậy ?

Nàng thà liều mạng để giúp Lý đại nương thoát thân, tính mạng của Lý đại nương so với tính mạng của nàng còn quan trọng hơn sao ?

Nếu không phải vì Lý đại nương, vì ai ?

Có phải vì Ma Vương ? Huyết anh vũ ? Còn mười ba huyết nô ? Thập vạn thần ma ?

Ma Vương nghe nói sống lâu như thiên địa, trong ma vực nghe nói không có sinh lão bệnh tử.

Thập vạn thần ma lảng vảng ở ma vực, mười ba huyết nô là ma huyết hóa thân, là ma điều trong ma vực, huyết anh vũ, càng là điều vương trong đám ma điều.

Bằng vào cái gì mà Lý đại nương có thể khống chế bọn họ ?

Bà ta là yêu ma gì ?

Vương Phong rất muốn đuổi theo, bắt lấy bà ta, nhìn cho rõ.

Chàng lại chỉ là muốn, tịnh không thực hành, thân hình phóng lên một cái, lại nhảy về phía Thường Tiểu.

Bởi vì đệ nhị kiếm của Độc Kiếm Thường Tiểu đâm ra, lại đâm vào yết hầu của Huyết Nô.

Một kiếm này chàng thấy Huyết Nô không những không đỡ được, có tránh cũng không tránh được.

Huyết Nô cho dù quả thật muốn liều mạng, Thường Tiểu cũng không chịu cùng nàng liều mạng.

Đoản kiếm còn chưa đâm tới, người y đã phóng lên, kiếm thế của Huyết Nô vừa đi qua, y lại bay trở về, kiếm như độc xà uốn lượn một vòng, lại đâm ra, lại đâm vào yết hầu của Huyết Nô.

Một kiếm đó càng độc, càng nhanh, càng chuẩn.

Huyết Nô tuy có hai kiếm trong tay, lại không còn cách để đỡ, cũng không biết tránh cách nào.

Kiếm còn chưa tới, kiếm khí phảng phất đã đâm vào yết hầu.

Huyết Nô muốn la lên cũng không la được, trong mắt chung quy đã hiện vẻ sợ hãi khủng bố.

Nàng còn trẻ tuổi, nàng còn có tương lai.

Mũi kiếm còn chưa đâm vào yết hầu Huyết Nô, kiếm khí lại nặng nề muôn phần.

Dùng kiếm nhiều, kiếm khí tự nhiên càng nặng nề, hà huống chủ nhân của thanh kiếm này, cũng là một tay cao thủ dụng kiếm.

Cao thủ đó đương nhiên là Vương Phong. Cả người lẫn kiếm của chàng đều bay đến, đoản kiếm của chàng và độc kiếm của Thường Tiểu cùng tới một lượt.

“Đinh” một tiếng, độc kiếm của Thường Tiểu đã đâm thẳng vào đoản kiếm.

Phán đoán đó chuẩn xác làm sao.

Huyết Nô kinh hãi, toàn thân xuất mồ hôi lạnh.

Một kiếm của Thường Tiểu nếu đâm vào yết hầu nàng, nàng không thể kinh hãi như vậy.

--- Người chết căn bản không có cảm giác.

Thường Tiểu không kinh hãi, kiếm thứ ba cũng không xuất thủ.

Y cười lạnh một tiếng, đột nhiên thốt:

- Người muốn biết bí mật huyết anh vũ, tốt nhất là giữ ả lại cho ta.

Câu nói đó đương nhiên là nói với Vương Phong.

Cũng không đợi Vương Phong có biểu hiện gì, cả người lẫn kiếm của y đã bay đi.

Vương Phong không ngăn chặn, cũng không giữ Huyết Nô.

Chàng thấy bằng vào thân thủ của Huyết Nô, trừ phi lại bắt đầu bay tới đứng trước mặt Thường Tiểu, nếu không căn bản không thể chặn đường Thường Tiểu.

Huyết Nô cũng không chặn đường Thường Tiểu, lại thu hồi song đoản kiếm.

Nàng đã hoàn thành nhiệm vụ của nàng, Lý đại nương đã lợi dụng lúc Thường Tiểu bị chặn đường, nhảy xuống hầm đao, chui người qua một tấm bình phong.

Đằng sau bình phong là một bức tường.

Lý đại nương sau khi bay ra sau bình phong, không thấy xuất hiện nữa.

Đằng sau có lẽ còn có cửa bí mật ? Đường bí mật ?

Vương Phong nghi ngờ là vậy, “bình” một tiếng, mặt bình phong đột nhiên bay ra, lẳng không bay về phía Thường Tiểu.

Bình phong vừa bay ra, Lý đại nương lại hiện ra.

Bà ta mỉm cười đứng trước bức tường.

Bức tường chỉ là bức tường, trên tường tịnh không có cửa, mặt sàn dưới chân bà ta cũng tịnh không có gì dị dạng.

Bà ta lại cười rất thoải mái, thần thái cũng trấn định phi thường.

Có lẽ nào bà ta tự tin một mặt bình phong đó đã đủ để cản Thường Tiểu xuống hầm đao ? Đã đủ để đưa người về địa phủ ?

Vương Phong thật sự hoài nghi.

Chàng lén đưa mắt nhìn Huyết Nô.

Thần sắc trên mặt Huyết Nô cũng kỳ quái như vậy.

Kinh công của Lý đại nương rất giỏi, hai chân cũng rất mạnh mẽ, vừa đá tấ bình phong một cái, tấ bình phong đã bay ra ngoài hai trượng.

Nếu quả đánh trúng, có thể làm cho Thường Tiểu rút xuống hầm đao, dưới đó ghim đầy mũi đao bén nhọn, rơi xuống không chết cũng khó tránh khỏi bị thương nặng.

Chỉ tiếc tấ bình phong còn chưa đụng tới, thân hình Thường Tiểu đã nhảy cao lên tránh tấ bình phong vút qua, tả thủ của y đè xuống, đập lên mặt bình phong.

“Cạch” một tiếng, bình phong bị một chưởng của y đẩy xuống, y mượn thế tá lực, thân hình càng tấn tốc, như cơn bão bay đến trước tường.

Hữu thủ của y giờ kiếm hộ thân, tả thủ giờ ra, lại không biến thành trảo xuất chiêu.

Người của Lý đại nương đã biến mất không còn thấy nữa.

Hai bên tường đều có treo một ngọn trường minh đăng.

Ánh đèn không sáng rõ cho lắm, nhưng cũng đủ để chiếu rọi mặt tường, cũng đủ để chiếu rọi nữ nhân họa trên tường.

Hông thủy xà, tóc mây trôi.

Thứ mỹ lệ đó tịnh không nghe nói nhân gian có được.

Thân ả lỏa thể, chỉ có một tấ khăn mỏng.

Khăn mỏng mê mông quện xung quanh tay chân ả, tịnh không che giấu những chỗ nên che giấu.

Người ả cũng đang múa lượn trên không trung.

Trên không có trời, dưới không có đất, chỉ có sương và gió, hàn băng và hỏa diệm.

Ả múa lượn trong sương gió tuyết lửa.

Vương Phong đối với địa phương trong bức vẽ trên tường không còn lạ gì, thoát miệng hỏi:

- Địa phương trên bức họa đó có phải là Nồng gia phổ ?

Huyết Nô hỏi ngược:

- Trừ Nồng gia phổ ra, còn có địa phương thứ hai như vậy sao ?

- Còn người múa lượn trong Nồng gia phổ còn có thể là ai ?

- Thiên ma nữ !

Tướng mạo của Thiên ma nữ hoàn toàn giống hệt Lý đại nương.

Thiên ma nữ múa lượn giữa phong vụ băng hỏa, người của Lý đại nương cũng biến mất trong phong vụ băng hỏa.

Có lẽ nào bà ta là hóa thân của Thiên ma nữ, trong lúc nguy cấp lại biến hồi thành Thiên ma nữ, quay trở lại Nồng gia phổ ?

Trong ma vực đã không còn sinh lão bệnh tử.

Khách đến ma vực cũng còn sợ đao kiếm sao ?

Kiếm của Thường Tiểu đột nhiên giơ cao, đâm về phía Thiên ma nữ.

Thiên kiếm tru ma, ma kiếm nghe nói có thể làm cho yêu ma hóa thành tro bụi.

Kiếm của y lại chỉ là độc kiếm, tịnh không phải là thiên kiếm, cũng không là ma kiếm.

Kiếm đó đối với đại ma nữ có thể phát sinh ra tác dụng gì ?

Kiếm từ từ đâm tới, đâm vào giữa hai chân của Thiên ma nữ.

Sắc mặt Thường Tiểu hiển lộ vẻ ngượng nghịu, một kiếm đó lại rất chuẩn xác.

Kiếm của y không thể không đâm vào chỗ đó.

Lúc thân người y còn giữa không trung, vẫn thấy rất rõ, tay của Lý đại nương ấn vào nơi giữa hai chân của Thiên ma nữ, trên bức tường lập tức hiện ra một cửa ngấm, bà ta phóng người vào đó, cửa ngấm lại biến mất.

Người bà ta vì vậy cũng biến mất.

Kiếm đâm “rẹt” một tiếng.

Khuôn mặt tươi cười của Thiên ma nữ phảng phất hiển lộ một nỗi thống khổ kỳ dị.

Hai chân của ả nhanh chóng động đậy.

Động đậy một cái, bụng dưới của ả cơ hồ nghênh đón trước mắt.

Kiếm Thường Tiểu lại rút ra, người của y đã bay tới.

Vừa bay tới nửa trượng, tả cước đã đạp tới, hữu cước của y cũng đá ra, đá về phía mặt tường.

Hai chân của Thiên ma nữ quả thật cong về phía sau, lại không phải chỉ hai chân, mảnh tường nơi hai chân đã động đậy mở ra, để lộ một cửa ngấm.

Cửa ngấm còn chưa mở hết đã từ từ đóng lại.

Cũng ngay lúc đó, chân Thường Tiểu đã đá vào cửa ngấm.

“Cạch” một tiếng, cửa ngấm bị đá hư, đã không còn có thể quay trở lại vị trí nguyên lai.

Trong cửa ngấm không có ám khí bắn ra, Thường Tiểu đợi một hồi, lại di động

cước bộ, đi đến trước mặt cửa ngấm.

Y lại không tiến vào.

Trong cửa ngấm một màu tối đen, không biết có ám tàng cơ quan sát nhân hay không, người Lý đại nương tiến vào không phát sinh, đợi đến lúc y tiến vào, cơ quan có khi lại phát động, y khó mà tránh thoát được.

Y trừng trừng nhìn vào một màn đen tối đó, trù trù do dự, lại quay đầu lại.

Vương Phong, Huyết Nô cũng đã nháy xuống hầm đao, đứng đằng sau y.

Mục quang của y hung mãnh lướt qua mặt Huyết Nô, hỏi:

- Cánh cửa này thông tới địa phương nào ?

Huyết Nô lắc đầu:

- Không biết.

Mục quang của Thường Tiểu càn hung mãnh, lạnh giọng:

- Có thật là không biết ?

Huyết Nô ngậm miệng.

Trong mắt Thường Tiểu lóe lên một tia ngoan độc, lại nhìn sang Vương Phong:

- Người nói hiện tại phải làm sao ?

Vương Phong đáp:

- Đi vào truy tầm.

Thường Tiểu hỏi:

- Người đi trước hay ta đi trước ?

Vương Phong cười đáp:

- Đương nhiên là người.

Thường Tiểu hỏi:

- Người sợ bên trong có ám tàng mai phục ?

Vương Phong hỏi lại:

- Người sợ hay là ta sợ ?

Thường Tiểu đáp:

- Ta.

Y cười cười, lại hỏi:

- Người lúc nào cũng chuẩn bị cùng người ta liều mạng, chết người cũng không sợ, còn sợ gì nữa ?

Vương Phong đáp:

- Nói ta sợ có thể lại là người.

Thường Tiểu thốt:

- Người không sợ chết còn ta lại sợ chết, tự nhiên muốn mời người đi trước mở đường, ta theo sau tiến nhập.

Vương Phong cười nói:

- Ta tuy không sợ chết, nhưng không chuẩn bị giao mạng cho người.

Thường Tiểu hỏi:

- Người không phải rất muốn biết bí mật huyết anh vũ sao ?

Vương Phong gật đầu, đáp:

- Ta rất muốn, bất quá người so với ta còn muốn hơn.

Thường Tiểu thở dài một hơi, thốt:

- Con người người tuy không sợ chết, lại chết cũng không chịu hy sinh.

Vương Phong thốt:

- Đó phải xem coi vì ai.

Thường Tiểu nói:

- Xem chừng người như ta tự nhiên không để cho người quan tâm tới.

Vương Phong chỉ cười.

Thường Tiểu lại thở dài, thân hình xoay hai vòng, lấy hai ngọn trường minh đăng xuống, một ngọn cầm trên tả thủ, một ngọn ghim trên mũi kiếm.

Y đi đến trước cửa ngăm, một chân bước vào đằng sau cửa ngăm, kiếm trên hữu thủ giơ về phía trước, ngọn trường minh đăng hươ hươ đằng sau cửa.

Ánh đèn xua tan bóng tối đằng sau cửa.

Y vẫn chưa tiến vào.

Chỉ mới xua tan bóng tối được vài thước, đằng sau còn một khoảng rộng trong một màn hắc ám.

Cổng còn chưa mở rộng, đối với ánh đèn đã là một thứ chướng ngại.

Y hô lên một tiếng:

- Bên ngoài người có thể giúp ta đẩy cửa được không ?

Y tuy không nêu tên ai, đối tượng của câu nói đó còn ai trừ Vương Phong ? Lần này Vương Phong không cự tuyệt. Đẩy một cái, cánh cửa chung quy đã mở hết. Hai ngọn đèn đều đưa vào. Bên trong cửa là một đường ngăm, bất quá chỉ rộng ba bốn thước.

Ánh đèn của hai ngọn đèn đã đủ để soi rọi ám đạo này, đã có thể giúp bọn họ thấy

rất xa. Bọn họ lại không thể thấy quá hai trượng. Âm đạo này dài không quá hai trượng. Cuối đầu bên kia là một bức tường, không có sương gió nước lửa, cũng không có Thiên ma nữ mê hồn.

Thường Tiểu và Vương Phong lại không vì nguyên nhân đó mà không thềm nhìn kỹ bức tường.

Mục quang của bọn họ dán chặt trên bức tường chỉ vì có thứ làm cho người ta chú mục.

Cách cánh cửa không quá một trượng, mặt đất của con đường ngầm đã bị sụt mất, sụt cho đến bức tường bên đó. Cả khoảng một trượng căn bản đều không có mặt đất. Bên dưới chỉ một màu đen tối. Có ánh sáng trong khoảng đen mê mông đó.

Ánh đèn ?

Dưới đó là chỗ nào ?

Thường Tiểu trừng trừng nhìn xuống căn hầm bên dưới, cổ tay phải chột chấn một cái, lưỡi kiếm cắm trên tay phải lập tức “xoảng” một tiếng ngân vang, tiếng ngân vang còn chưa dứt, ngọn trường minh đang trên mũi kiếm đã rút ra, bay xuống âm đạo, lưu tinh soi xuống mặt hầm bên dưới.

Người của y cũng phi nhập âm đạo, tả thủ vẫn còn cầm chặt ngọn trường minh đang còn lại. Vừa đột phá đã xuống được một trượng, lạc chân xuống đáy hầm. Tả thủ cầm trường minh đang và hữu thủ cầm kiếm cơ hồ đồng thời hạ xuống, kiếm hộ trụ chỗ yếu hại nơi hạ bàn của y, ánh đèn chiếu xuống chỗ y bước tới.

Mục quang của y đương nhiên cũng đồng thời hạ xuống. Dưới chân y, là một thạch cấp, thạch cấp hai ba chục nấc đi xuống.

Kiếm đi theo ngọn đèn từ từ đi xuống thạch cấp, thân đèn tuy đã gần cạn dầu, ánh đèn vẫn còn chưa tắt. Tả thủ của y tuy không còn ngọn đèn thứ hai, mặt sàn bên dưới thạch cấp đã được soi sáng. Cho dù ngọn trường minh đang đi đến cuối thạch cấp có cạn kiệt, bên dưới cũng không tối mù.

Bọn họ ở ngoài cửa thấy ánh sáng mông lung hồi nãy là từ bên dưới phát lên. Mục quang của Thường Tiểu lóe lên, chung quy đã bước trên thạch cấp. Bước chân của y rất chậm, kiếm nắm chặt, trường minh đang không rời tay.

Vương Phong là người thứ hai.

Huyết Nô không ngờ cũng theo bọn họ đi xuống.

Trong mắt của nàng vẫn còn nét nghi hoặc. Nàng nghi hoặc chuyện gì ?

Cuối thạch cấp là một địa đạo, cuối địa đạo là một cửa đá.

Địa đạo dài không quá một trượng, hai bên tường có treo một ngọn đèn lưu ly. Dầu

trong đèn lư ly còn hơn phân nửa, đại khái có thể thấp sáng hai ba ngày. Ánh đèn chiếu trên phiến cửa đá.

Cửa đá làm bằng đá trắng, trên mặt có khắc hoa văn kỳ dị. Hoa văn đó cũng tương tự như hoa văn trên cửa căn ma thất của Tống má má ở Anh Vũ Lâu. Hoa văn màu xanh đậm, trong ánh đèn, toát lên hàn khí dị dạng. Có lẽ nào nó tượng trưng cho một thứ tà ác bất tường ?

Mục quang của Vương Phong nhìn lên hoa văn, không khỏi nhú mày. Hoa văn trên cửa ma thất của Tống má má chàng xem không hiểu gì, hoa văn trên phiến cửa đá trước mắt chàng cũng không hiểu như vậy.

Mục quang của Thường Tiểu vừa nhìn, tròng mắt lập tức co thắt, thần sắc lại biến thành khẩn trương. Trong khẩn trương còn có vẻ hưng phấn.

Có lẽ nào y đã hiểu hoa văn trên phiến cửa đó ?

Vương Phong cũng phát giác thần thái Thường Tiểu có vẻ dị dạng, không nhận được, hỏi:

- Người hiểu được hoa văn trên cửa đó ?

Thường Tiểu bất tri bất giác gật đầu.

Vương Phong truy hỏi:

- Hoa văn đó đại biểu cho cái gì ?

Thường Tiểu đáp:

- Tịnh không phải là hoa văn gì.

Vương Phong hỏi:

- Không phải là hoa văn thì là gì ?

Thường Tiểu đáp:

- Là một thứ văn tự.

Vương Phong lại càng thấy lạ:

- Ta thấy hoàn toàn không giống.

Thường Tiểu đột nhiên hỏi:

- Người có thích xem Phật Kinh không ?

Vương Phong đáp:

- Không thích, ta thậm chí không có hảo cảm với hòa thượng.

Thường Tiểu lại hỏi:

- Trong nhà người có ai làm quan, có ai lãnh phận sự sang tới Tây Vực không ?

Vương Phong đáp:

- Không có một người.

Thường Tiểu thốt:

- Không lạ gì người chưa thấy qua thứ văn tự này, không hiểu thứ văn tự này.

Vương Phong hỏi:

- Đây là văn tự Tây Vực ?

Thường Tiểu gật đầu:

- Không sai.

Vương Phong hỏi:

- Người đã hiểu văn tự đó nói gì ?

Thường Tiểu đáp:

- Người tựa hồ đã quên ta vốn là ai.

Vương Phong không quên.

Thường Tiểu cười cười, nói tiếp:

- Ta cũng không thích hòa thượng, cho nên cũng không có đọc Phật Kinh.

Vương Phong hỏi:

- Vậy là người có lãnh phận sự đi sang Tây Vực ?

Thường Tiểu lắc đầu:

- Cũng chưa có kinh nghiệm đó.

Vương Phong ngăn người.

Thường Tiểu thốt:

- Phụ thân ta lại có kinh nghiệm phong phú, ông cũng rất thiết tưởng đến ta, cho nên có dạy qua thứ văn tự này, mong ta khi lớn lên kế thừa chức vị của ông.

Vương Phong nói:

- Người xem ra tịnh không phải là một đứa con biết nghe lời.

Thường Tiểu hỏi:

- Chức vị hiện tại của ta không tốt hơn sao ?

Vương Phong đáp:

- Ông ta đã uổng phí tâm cơ lo lắng.

Thường Tiểu thốt:

- Ta vốn cũng đã nghĩ học mấy thứ đó không có ích lợi, lãng phí một khoảng đời, nhưng hiện tại xem ra, không phải hoàn toàn vô dụng ...

Vương Phong ngắt lời y:

- Văn tự trên phiến cửa đá nói gì ?

Thường Tiểu đáp:

- Cũng không có ý gì lớn, kỳ thật chỉ bất quá có hai chữ.

Vương Phong hỏi:

- Hai chữ gì ?

Thường Tiểu nói từng tiếng:

- Bảo khố !

Vương Phong “ồ” lên một tiếng, thân người đột nhiên thối lui một thước.

Thường Tiểu chầm chầm nhìn chàng, hỏi:

- Người làm gì vậy ?

Vương Phong đáp:

- Theo ta biết, phàm nếu là bảo khố, cửa khẩu nếu quả không được bảo vệ nghiêm mật, nhất định ám tàng cơ quan lợi hại, có thể hại chết người muốn vào bảo khố.

Thường Tiểu cười lớn:

- Nếu nói như vậy thì đã phát động rồi.

Y cười lớn không ngừng, lại nói:

- Cả nơi này không đến một trượng vốn là nơi thích hợp nhất để trang bị cơ quan.

Vương Phong đáp:

- Vốn là như vậy.

Tiếng nói còn chưa dứt, tiếng cười của Thường Tiểu đã dứt hẳn, đột nhiên dừng lại.

Người của y cũng đồng thời bay lui.

Vừa lui đã đứng cách xa phiến cửa đá còn hơn cả Vương Phong.

Mới phóng một cái, y không ngờ đã ra khỏi địa đạo.

Mục quang của y đã chuyển về hướng bức tường phía trên địa đạo.

Mục quang của Vương Phong cũng dừng tại đó.

Bởi vì chàng đã thấy có biến hóa phát sinh, chàng cũng đột nhiên thối lui.

Chàng vốn vừa mới mở miệng cảnh cáo Thường Tiểu, nhưng vừa nói đã ngậm miệng.

Tĩnh không phải là chàng căm ghét con người của Thường Tiểu, không phải chàng đơn giản muốn để y chết thống khổ, chỉ vì một khi thoái lui, chàng lập tức phát giác lời nói quá dư thừa.

Cho nên chàng không những không tiếp tục thối lui, mà cũng không cảnh cáo

Thường Tiểu, hơn nữa lại còn nhảy lên cùng Thường Tiểu.

Thường Tiểu vừa hạ mình đã phát giác liền.

Y không khỏi kinh hãi.

Địa đạo đó không còn nghi ngờ gì nữa là nơi thích hợp nhất để trang bị cơ quan, sự thật bên trên đã trang bị cơ quan.

Đỉnh địa đạo không biết từ hồi nào đã xuất hiện mấy hàng lỗ hồng, trong lỗ hồng tối đen lóe lên hàn khí, là mũi thương bén nhọn lăm liệt.

Trăm ngàn mũi thương nhất tề lao xuống, người trong địa đạo có chạy cũng khó mà tránh khỏi bị đâm trúng.

Trừ phi là người sắt, nếu không võ công có cao cường tới cỡ nào, cũng vô phương kháng cự trăm ngàn mũi thương đồng thời đâm xuống.

Lỗ hồng tuy đã mở, mũi thương hiện tại vẫn chưa thả xuống.

Mặt Vương Phong hiện nét nghi hoặc, trong mắt Thường Tiểu cũng có vẻ kỳ dị, mắt Huyết Nô cũng ngẩn ngơ, hoàn toàn không nói tiếng nào.

Xem bộ dạng của bọn họ, giống như đang đợi những mũi thương đó phóng xuống.

Cả địa đạo không ngờ ẩn nhập trong một thứ im lặng khó tả.

Mũi thương thủy chung không lao xuống.

Chỉ mới qua một khắc, cảm giác của bọn họ lại giống như đã qua nhiều canh giờ.

Thường Tiểu nhin không được, phá tan bầu không khí yên lặng:

- Người phát giác ra cơ quan đó từ hồi nào ?

Vương Phong đáp:

- Lúc người nói tới hai chữ "bảo khố".

Thường Tiểu hỏi:

- Lúc đó trên nóc đã khai mấy lỗ hồng đó ?

Vương Phong đáp:

- Đã mở từ lâu rồi.

Chàng ngẫm nghĩ, lại nói:

- Xem ra bọn ta vừa vào địa đạo, cơ quan đã bắt đầu phát động.

Thường Tiểu thốt:

- Lúc bọn ta đi vào địa đạo, trên nóc lại không có động.

Y thở dài:

- Bố trí cơ quan này hiển nhiên là cao thủ, tại mắt bọn ta tuy linh mẫn, vậy mà

cũng không có cảm giác, nếu như cơ quan phát động, động khẩu vừa mở ra, mũi thương lao xuống, bọn ta hiện tại không chết cũng đã bị trọng thương.

Vương Phong gật đầu:

- Ta vừa thoáng thấy, lúc thoát hậu quả thật cũng đã quá trễ.

Mục quang của Thường Tiểu lại nhìn lên nóc, thốt:

- Động khẩu một khi đã khai, mũi thương đáng lẽ đã phóng xuống, có lẽ nào cơ quan đó có vấn đề ?

Vương Phong thốt:

- Ta thấy là vậy.

Mục quang của Thường Tiểu nhìn về phía cửa đá, nói:

- Cửa đá có lẽ cũng do cơ quan khống chế, nếu quả cơ quan quả thật không hoạt động, muốn mở cánh cửa đá đó ra, nếu không rất phiền toái cũng nhất định rất dễ dàng.

Vừa nói xong chữ cuối, người y đã bay vào địa đạo, đứng trước cửa đá.

Y đặt cây trường minh đăng trên tay trái xuống, một chưởng ấn trên cửa đá.

Cửa đá vẫn bất động.

Vương Phong tiến lên đứng gần Thường Tiểu, cũng ấn tay trên cửa đá, ấn cả hai tay.

Cửa đá vẫn không có một chút phản ứng.

Chính ngay lúc đó, bọn họ đột nhiên nghe một tiếng hét thảm cực kỳ thê lương.

Tiếng hét thảm đó truyền ra từ bên trong cửa đá.

Cách một phiến cửa đá, thanh âm đã giảm bớt rất nhiều, nhưng trong địa đạo tĩnh lặng nghe kinh tâm động phách.

Thanh âm thê lệ không giống như thanh âm người, tai bọn họ chung quy cũng đủ thính, cũng nghe rõ.

Thanh âm đó đối với bọn họ mà nói, cũng không lạ lùng gì.

Thường Tiểu lúc đó thoát miệng hô lên:

- Là Lý đại nương !

Vương Phong gật gật đầu:

- Có lẽ nào bà ta gặp phải nguy hiểm ?

Không đợi chàng nói dứt câu, Huyết Nô đứng phía sau đã biến sắc, liền phóng người tới, song thủ ấn trên cửa đá.

"Rẹt" một tiếng, kiếm của Thường Tiểu đã chui vào vỏ, hữu thủ rảnh tay cũng lập tức áp lên cửa. Ba người, sáu bàn tay, tu vi của bọn họ đã nhất tề sử dụng, cho dù đá

nặng nghìn cân tin rằng cũng có thể bị đẩy hở. Bọn họ lại không thể đẩy phiến cửa đá hé mở, vẫn không có tác dụng. Thường Tiểu đã xuất mồ hôi hột, sắc mặt Huyết Nô càng tái nhợt. Mục quang của Vương Phong lóe lên một cái, đột nhiên hét lớn:

- Đẩy từ trái sang phải xem sao !

Đẩy trái phải cũng bất động.

Ba người nóng nẩy như đang đứng trên ổ kiến lửa, trán Vương Phong cũng nhỏ mồ hôi giọt giọt.

Song thủ của chàng lại khiêng phiến cửa đá từ dưới lên, hét một tiếng:

- Lên !

Phiến cửa đá nghe tiếng đột nhiên từ từ nhấc lên.

Chuyện này ngoài ý liệu của Vương Phong, một thân người lập tức chui vào bên trong.

Thân người Thường Tiểu lại đứng thẳng dậy, đứng sát vào vách đá, đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ, nắm chặt trên hữu thủ.

Cho dù bên trong cửa có bắn ra loạn tiễn, cũng khó mà bắn trúng y.

Huyết Nô lại chỉ ngăn người, sau đó mới xông vào.

Nàng xông vào càng nhanh hơn, Vương Phong có muốn giữ nàng lại cũng không giữ được, chỉ chớp mắt một cái đã xông vào bên trong.

Bọn họ hai người đều không biến thành đồng thiet bầy nhầy.

Bên trong cửa tịnh không có loạn tiễn bắn ra, cả ám khí cũng không có, lại tỏa ra một ánh sáng xanh mê mông.

Thường Tiểu nghiêng rặng, kiếm trong tay hoa lên, hét lên một tiếng, phóng mình vào trong ánh sáng xanh.

Mặt sau cửa đá là một thạch thất dưới đất, thạch thất rộng rãi, rộng rãi không thua gì sảnh đường bên trên, lại không cao bằng, thấp hơn chỉ bất quá một trượng.

Xung quanh tổng cộng có mười sáu trụ đá, mỗi trụ đều cơ hồ to bằng hai người hợp lại.

Xung quanh trụ đều có khảm đèn đá hình liên hoa.

Đèn là đèn, tiêm đèn lại không biết là vật gì, trong liên hoa đang phát ra ngọn lửa màu Bích Lục.

Cả thạch thất đều bao phủ trong ánh lửa màu Bích Lục đó, mọi vật đều xem chừng mang màu Bích Lục đó.

Người cũng vậy.

Dưới ngọn lửa bích lục, da thịt của ba người đều chói lọi ánh bích lục, môi cũng bích lục, cả tóc đen trên đầu, cả tròng mắt, tất cả cũng cùng một sắc thái bích lục huyền ảo.

Huyết Nô càng biến thành đẹp tuyệt vời.

Thứ đẹp đó, vừa mỹ vừa lệ, đẹp mê hồn, tuyệt không phải là sở hữu của nhân gian.

Nàng xem chừng biến thành một ma nữ, Thiên ma nữ !

Có lẽ nào địa phương này là Nông gia phổ ?

Vương Phong cũng phảng phất biến thành yêu ma.

Tướng mạo chàng cho dù có anh tuấn, biến thành màu xanh, cũng bất giác khó coi vô cùng.

Thường Tiếu lại như một ác quỷ.

Độc kiếm trong tay y lóe màu bích lục dưới ngọn lửa, cơ hồ như ma kiếm.

Hai bên thạch thất chất đầy hộp, hình trạng cổ nhĩ, điêu khắc tinh trí, tương kim khảm ngọc, bàn long vũ phượng, không khác gì vật sở hữu của phú quý nhân gia.

Chỉ cần thấy bề mặt của hộp, đã biết giá trị không nhỏ.

Thứ hộp trân quý như vậy dùng để đựng vật trân quý gì ?

Mục quang của bọn chúng đều không nhìn lên đám hộp đó.

Ba người, sáu con mắt, toàn bộ đều mở tròn xoe trừng trừng nhìn vào một ngọn lửa bùng bùng trước mặt.

Ngọn lửa màu bích lục.

Đối diện cánh cửa đá cũng là một vách đá, giữa vách đá lõm vào, rộng khoảng một trượng.

Chính giữa là một thạch đàn, bên trên có một thạch tượng ngồi đó.

Thạch tượng cũng bị ngọn lửa ánh thành màu bích lục.

Công phu điêu khắc tinh trí, thạch tượng nhìn như sống, mặt lại càng hoạt linh hoạt hiện.

Đối với khuôn mặt này, Vương Phong tịnh không lạ gì, chàng đã thấy qua trên bức ma họa trong phòng của Huyết Nô tại Anh Vũ Lâu.

Lúc quét vôi xóa bức ma họa, chàng đã nhìn rất rõ.

Thập vạn yêu ma tung bá, huyết anh vũ cùng huyết nô bay về.

Ma trung chi ma, chư ma chi vương.

Ma Vương !

Thạch tượng đó chính là người đội tử kim quan trên bức ma họa trong phòng của

Huyết Nô tại Anh Vũ Lâu, Ma Vương tuổi trẻ, anh tuấn lại ôn hòa.

Trên bức ma họa đó, xung quanh hẳn có thập vạn thần ma, huyết anh vũ, còn có mười ba huyết nô của huyết anh vũ.

Trong thạch thất này, hẳn lại cô đơn một mình.

Ở giữa vầng trán, cũng ngưng tụ một thứ tịch mịch không giải thích được.

Ngọn lửa màu bích lục phừng phừng bốc cháy trước mặt thạch đàn của hắn.

Trong ngọn lửa lại có một người ngồi.

Lý đại nương !

Cũng nhất dạng y phục trang sức, trong cả thạch thất chỉ có một mình ả, ả không phải là Lý đại nương thì là ai ?

Liệt hỏa đang thiêu rụi y phục hoa quý của ả, đang thiêu rụi da thịt ngọc ngà của ả, đang thiêu hủy cả dung nhan mỹ lệ của ả.

Tóc mây đang hóa thành tro bụi, trong không khí phát ra một mùi khét xú dị.

Ba người đều không bịt mũi, bọn họ đều đã bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người.

Bên trên không có thanh thiên, ở dưới không có thạch địa.

Chỉ có ngọn lửa, không có hàn băng, cũng không có sương gió.

Ma Vương bất quá chỉ là một thạch tượng, Huyết Nô tuy tên là Huyết Nô, tịnh không phải là một huyết nô chân chính, thập vạn yên ma đều không có ở đây, huyết anh vũ lại càng không biết ở đâu.

Đây tịnh không giống Nồng gia phổ, lại giống như luyện ngục.

Cũng ngay lúc đó, bọn họ đột nhiên nghe thấy một tiếng thở dài u uẩn.

Tiếng thở dài đó lại phát ra từ trong ngọn lửa.

Ba người không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Song thủ của Thường Tiểu đã xuất mồ hôi lạnh đầm dề, y lại khoát tay cởi áo ngoài, người y đồng thời lao tới.

Áo khoác vừa rời thân, người y đã phóng đến gần thân Lý đại nương.

Người vừa hạ xuống, áo khoác trong tay y đã phủ trùm lên Lý đại nương bên trong ngọn lửa.

Một người còn có thể thở dài nghĩa là còn sinh khí, chỉ cần nhanh chóng dập tắt được ngọn lửa, không khó cứu người sống lại.

Trên thân người y luôn luôn có đem theo nhiều quý dược, chỉ cần Lý đại nương còn thở, y có thể làm cho bà ta sống lại.

Cho dù chỉ có thể làm cho bà ta sống lại nửa canh giờ, đối với y cũng là quá đủ.

Nửa canh giờ nếu quả đều dùng để nói chuyện, sự tình phức tạp đến cỡ nào cũng có thể kể ra rõ ràng.

Biết được bí mật huyết anh vũ tuy vẫn còn có Huyết Nô, nhưng nàng lại chặn lời Lý đại nương, điều đó không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện nàng biết tịnh không tường tận tử tế bằng Lý đại nương biết, y lại muốn giải quyết vụ án một cách hoàn hảo mỹ mãn, tất phải bắt đầu từ Lý đại nương.

Tất cả mọi chìa khóa hoàn toàn nằm trên một người là Lý đại nương, cho dù chỉ còn dư một hơi thở, y cũng muốn nắm bắt cho được sinh cơ đó, tận lực cứu bà ta sống dậy.

Y tuyệt không thể đứng nhìn bà ta chết.

Áo khoác của y vừa hạ xuống, bao phủ ngọn lửa, cũng bao phủ Lý đại nương trong ngọn lửa.

Cả người Thường Tiểu lại nhảy lên trên.

Lý đại nương không chỉ ngã xuống, mà còn rơi xuống dưới, trong phút giây đó, cả một mặt sàn rộng một trượng đột nhiên sụt xuống.

Lúc đó thân thể Lý đại nương trong ngọn lửa lập tức ngã xuống, Thường Tiểu đang bộc phát trên thân bà ta cả người lẫn áo khoác đều nhất tề rớt theo.

Thứ hằm như vậy đêm nay đã là lần thứ hai xuất hiện, lần thứ nhất xuất hiện trên sảnh đường đã tiêu diệt quá nửa số thủ hạ của Vũ tam gia.

Thấy được lỗi lầm của kẻ khác, y đáng lẽ nên cẩn thận đề phòng, nhưng mới vào đường hằm, cơ quan ở đây coi mòi đều có hiện tượng hư hại, hà huống Lý đại nương còn ngồi trên mặt sàn nữa ?

Y nóng nảy muốn dập tắt ngọn lửa, thân hình đã như một mũi tên rời khỏi dây, một khi bắn ra không thể thu hồi lại.

Khi rơi xuống đáy hằm bên dưới, thân hình y cũng rơi xuống nhanh như mũi tên.

Tiếng la thảm cực kỳ thê lệ lập tức vang động cả thạch thất tĩnh lặng.

Tiếng la thảm của Thường Tiểu so với tiếng la của Lý đại nương hồi nãy còn thê lệ hơn gấp bội.

Bên dưới lại là hằm đao ?

Vương Phong cùng Huyết Nô trong tiếng la thảm nhất tề phóng tới, hai người cơ hồ đồng thời hạ mình xuống bờ hằm.

Chỉ nhìn một cái, hai người đều không khỏi biến sắc thê thảm.

Bên dưới hầm không có đao, một mũi cũng không có.

Tuy hầm chỉ cao khoảng hai trượng, cũng đã đủ để giết chết Thường Tiểu.

Vật thể y sợ chỉ là một thứ dầu đen sì.

Dưới hầm không ngờ đã đổ một lớp dầu hắc cao nửa thước.

Thân mình Thường Tiểu rớt trên vũng dầu hắc đó, toàn thân đều đã bốc cháy.

Song cước của y đã dính chặt bên dưới.

Trong ánh lửa, chỉ thấy da thịt y đang nứt nẻ, hô hấp không ngừng, cố gắng nhấc người, lại vô phương phóng ra khỏi vũng dầu hắc.

Lý đại nương gục bên dưới thân y, cả người đã biến thành một ngọn lửa.

Lửa bốc cao tới tận bờ hầm.

Vương Phong tuy đứng trên bờ hầm, cũng đã cảm thấy sức nóng bao táp của lửa.

Thường Tiểu trừng trừng nhìn chàng, hét thảm liên hồi:

- Mau cứu ta lên !

Thanh âm đó căn bản không còn là thanh âm người, giống như tiếng sói gào.

Vương Phong lạnh người, chàng khoát hai tay, xé toạt áo ngoài ra, xé toạt lần nữa, áo đã rách thành hai đoạn, chàng kết lại thành một sợi dây quăng xuống, "phụt" một tiếng, một cột lửa đột nhiên từ dưới hầm phóng lên.

Vương Phong rất nhanh mắt, kéo Huyết Nô về phía sau, lập tức thoái lui.

Cái thoái lui đó đã mau mắn, tóc trên trán hai người tuy vậy cũng bị sém lửa khét nghệt.

Lửa mạnh lợi hại.

Trong cột lửa phát ra một tiếng la thảm, tiếng la thảm tuyệt vọng, tiếng la bay cao lên theo cột lửa bao phủ cả căn hầm, căn hầm trong phút chốc đã biến thành một biển lửa.

Cả tòa thạch thất màu thảm lục đã nhuộm nhan sắc hoàng kim.

Thạch tượng Ma Vương phảng phất hóa thành kim thân, mặt mày hấn sau ánh lửa ngùn ngụt như có biến chuyển huyền ảo, dung mạo anh tuấn ôn hòa đã biến thành quỷ dị.

Song quyền của Vương Phong nắm chặt, hai mắt mở trừng trừng, trừng trừng nhìn biển lửa, trừng trừng nhìn Ma Vương trong biển lửa.

Sức nóng của lửa ép vào người, thần hồn chàng đột nhiên như tắm trong nước băng, một thứ cảm giác lạnh lẽo khó diễn tả, như những mũi kim nhọn đâm vào tâm khảm chàng.

Chàng quả thật nghĩ không ra trên nhân gian còn có thứ hầm như vậy.

Không có người nào có thể thoát ra khỏi thứ hầm đó, Thường Tiểu cũng không thể.

Cho dù là đồng thiết, trong biển lửa đó cũng hóa thành tro bụi.

Thường Tiểu cho dù đã luyện thành công phu Kim Chung Trảo, Thiết Bố Sam, Thập Tam Thái Bảo, cũng chỉ là một người, y tuyệt không thể kháng cự lại liệt hỏa thiêu rụi.

Hồi này chàng cũng muốn phóng tới dập tắt ngọn lửa trên người Lý đại nương, chỉ là hành động của Thường Tiểu so với chàng mau hơn một bước.

Nếu Thường Tiểu nhường chàng đi trước, người bị thiêu đốt trong ngọn lửa hiện tại không phải là Thường Tiểu, là chàng !

Lúc đó chàng biến thành cái gì ?

Chàng không dám tưởng tượng.

Cả mấy tháng nay, không ít hơn ba chục lần chàng đã ghé tới bến bờ tử vong, lại không lần nào trong tâm cảm thấy sợ hãi khủng bố.

Bởi vì chàng tịnh không sợ chết, lúc nào cũng chuẩn bị liêu mạng.

Lần này lại ngoại lệ.

Cái chết của Thường Tiểu lại quá khủng khiếp.

Toàn thân Huyết Nô co cuộn trong lòng Vương Phong, giống như một con bọ câu sợ hãi.

Nàng cũng sợ hãi vô cùng.

Đây cũng giống như đáy địa ngục, hầm tử vong khủng bố, nàng không ngờ lại tựa hồ không biết tình cảnh.

Vương Phong ôm nàng, đã phát giác người nàng đang run, muốn vuốt ve an ủi nàng, nàng lại vùng vẫy ra khỏi ngực chàng.

Chàng hiện tại đã có thể nhìn thấy mặt nàng rõ ràng.

Đó đơn giản không giống mặt nàng.

Mắt Huyết Nô mở tròn xoe, khóe mắt giật giật, cả cơ bắp trên mặt cơ hồ đều co thắt.

Biểu tình trên mặt nàng rất kỳ quái, cũng không biết là kinh hoảng, là bi ai, hay là bất cứ biểu tình gì khác.

Nàng vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Vương Phong, đột nhiên hét lên một tiếng.

Người nàng phóng ra đằng trước, ủa mình vào biển lửa.

Vương Phong không khỏi ngây người, la lớn:

- Nàng điên rồi, mau quay lại !

Vương Phong cũng mau mắn rượt theo.

Huyết Nô tựa hồ đã phát điên.

Biển lửa đỏ, cho dù đứa con nít vô tri cũng biết là nguy hiểm, không dám tới gần, nàng lại lao mình vào lửa, liều mạng lao vào.

Có phải nàng lại bị ma nhập ?

Lần này là yêu ma nào nhập trên người nàng.

Ngọn lửa tuy còn cách nửa trượng, nhiệt khí đã kinh người.

Trên trán Huyết Nô đã dâng trào biển động, đầu đầu cũng có mồ hôi hột. Nàng nếu quả còn ào tới, nhiệt khí cũng đủ để thiêu rụi nàng.

Nàng lại vẫn ào tới.

Cũng may lúc đó Vương Phong đã phóng tới ôm lấy nàng.

Hai người nhất tề ngã xuống, đôi tay Vương Phong vòng tay ôm chặt Huyết Nô.

Huyết Nô vùng vẫy tuyệt vọng, hét lên cuồng dại:

- Thả ta ra, thả ta ra !

Nàng càng la thả, Vương Phong càng ôm chặt, chàng vừa mới đứng lên, "phụt" một tiếng, một cột lửa đã từ biển lửa trào lên, ngọn lửa đã tràn lên khỏi bờ hầm quặng tỏa.

Tai mắt của Vương Phong còn lạnh lẽo, cúi nửa người xuống.

Động tác của chàng tuy tấn tốc, so với thế lửa vẫn còn chậm một bước, một tia lửa đã liếm trên y phục chàng.

Nửa người trên của chàng lập tức phát hỏa.

Chàng hét lên một tiếng, ôm chặt Huyết Nô, lăn vòng tròn trên đất.

Lúc thân chàng ngừng lăn, chàng và Huyết Nô đã cách biển lửa hai trượng.

Cũng ngay lúc đó, ầm một tiếng, một tấm vách đột nhiên từ trên miệng hầm rớt xuống, biển lửa tức thì bị ngăn lại.

Không khí nóng tức thì nguội lại, màu hoàng kim cũng hoàn toàn tan biến, cả thạch thất lại hồi phục thành một phiến bích lục.

Biến hóa đó quá đột ngột, cả Vương Phong cũng vô phương thích ứng, cả người chàng ngẩn ngơ, hoàn toàn quên mình đang ngồi trên đất.

Liệt hỏa phừng phừng đang gào thét lên đã bị cách đoạn.

Một thứ tĩnh lặng khó nói đã ngập tràn cả tòa thạch thất dưới đất.

Tĩnh lặng chết chóc.

Cũng không biết bao lâu sau, trong thạch thất lại xuất hiện sinh khí.

Vương Phong thở phào một tiếng, chung quy đã đứng lên, chàng vẫn ôm chặt Huyết Nô, cả lúc đứng lên, chàng cũng ôm Huyết Nô đứng lên.

Huyết Nô không còn vùng vẫy nữa.

Mắt nàng còn mở tròn xoe, trừng trừng nhìn vách đá chia cách ngọn lửa, trong tròng mắt hiển lộ một nỗi bi ai không thể giải thích được.

Vương Phong nhìn thấy nỗi bi ai trong mắt Huyết Nô, không biết làm sao, trong tâm cũng có cảm giác bi ai.

Bi ai không thể giải thích được.

Chàng vuốt mái tóc mượt mà của Huyết Nô, dịu dàng hỏi:

- Nàng có thụ thương không ?

Huyết Nô đột nhiên như tỉnh cơn ác mộng, buồn bã lắc đầu, đáp:

- Không, còn chàng ?

Mục quang của nàng lạc trên phần y phục bị cháy của Vương Phong.

Vương Phong thò tay phủi áo, thốt:

- Chỉ bất quá y phục bị cháy.

Huyết Nô hỏi:

- Là chàng đã cứu tôi ?

Vương Phong hỏi:

- Sao nàng lại muốn làm như vậy ?

Huyết Nô ngây người:

- Tôi không thể nhìn bà ta chết.

Vương Phong hỏi:

- Vì sao ?

Huyết Nô đáp:

- Bà ta cho dù không muốn sống nữa, trước hết cũng phải thả người ...

Vương Phong vừa định hỏi thả người nào, Huyết Nô đã xà vào lòng chàng òa khóc.

Nàng vốn là một nữ hài tử rất kiên cường, hiện tại lại biến thành nhu nhược như cỏ xuân.

Bao nhiêu cay đắng, bao nhiêu bi ai, bao nhiêu thống khổ, đều phát ra trong tiếng khóc.

Vương Phong lại vì tiếng khóc của nàng mà bủn rủn tay chân.

Đối phó với địch nhân chàng rất có nhiều biện pháp, đối phó với nữ hài tử chàng cả một biện pháp cũng không có.

Chàng tuy là một thiết hán, lại không thật sự là sắt thép.

Trên thân thể chàng vật duy nhất làm bằng sắt thép chỉ có đoản kiếm của chàng.

Tâm sự của chàng thật sự cũng không vô tình.

Hiện tại cả tâm chàng cũng đều rối loạn.

Chàng rất muốn nói vài câu an ủi, nhưng một chữ cũng nói không được.

Cả tài hùng biện của chàng hiện tại đều đã biến thành vụng về.

Huyết Nô khóc càng thương tâm.

Nữ hài tử một khi xà vào lòng một nam nhân mà mình đã đặt lòng tin, trừ phi không khóc, một khi khóc thì thường thường khóc hỉ hả dai dẳng.

Vương Phong vuốt nhẹ tóc Huyết Nô, chàng đột nhiên nhớ một câu nói rất có thể an ủi người ta.

Chỉ tiếc lúc câu nói của chàng chuẩn bị ra khỏi miệng, đã không còn đúng lúc nữa.

Tiếng khóc của Huyết Nô đã ngừng hẳn, hôn mê trong lòng chàng.

Vương Phong cười khổ.

Thạch thất lại tĩnh lặng.

Chỉ là trong lần tĩnh lặng này, nhiều phần đã có không khí thương tâm.

Đến lúc đó, chàng đột nhiên nghe tiếng bước chân.

Tiếng bước chân rất nhẹ, từ bên ngoài thạch thất truyền vào.

Trong trang viện này còn có người sống sao ? Nếu không phải là người sống thì là gì ?

Chàng rung mình ớn lạnh.

- o O o -